

Хлопчику милий, ти ніби перший,
Хто зміг спіймати
Всі ці обличчя
У дику вершу.
Хлопчику милий, ти ніби перший,
Хто зміг омита
Усі ці лица,
З них стерти крицю.
Хлопчику милий, ти ніби перший,
Хто так без ляку
Всі скинув лати...
Ти ніби перший,
Кому вдалося
Мене впіймати.

Вода біжить, як волосся росте.
А волосся росте, як неба кора.
А неба кора, як дуба кора.
А дуба кора, як говорить птах.
А говорить птах, як говорить Він.
А говорить Він, як крапає дощ.
А крапає дощ, як падає сніг.
А падає сніг, як трава росте.
А трава росте, як я расту.
Так, я расту. Росту.

Я ненароджена дитина:
В утробу холодом дихаю,
Пальцями липну до вічності,
Що липне до серця-годинника.
Я не народжена поспіхом...
Теплб згорнулось калачиком,
Торкає снування віями.
З'явлюся в гнилі морози,
Північним вітром повію я,
Бо бути мені повією.
І бути мені повією!
Бо я не народжена поспіхом,
Бо я не народжена посміхом,
Бо я не народжена порухом,
Бо я не народжена подихом.

І хто сказав, що людина – камінь,
Що в неї кожна клітинка черства,
Що в неї й серце – бурштин неоздоблений?
Як можу вірити в це, коли відчуваю,
Як сиплеться глина моя,
Бурштин плавиться...

Білі безсмерті ночі
І кровопивці-ранки
Слину лишають вовчу,
Тінями бавлять фіранки.

Листя ховає осінь
В землю тверду й байдужу.
Дикі вітри стоголосі
Скигненням бавлять стужу.

І восени, коли смуток
Чимось стає магічним,
Можна побавити Бога
Роздумами про вічне.

Усе, що відбудеться з нами,
Вчора іще було
Ніжними напівснами,
Слідами на синій воді,
Наслідками падінь.
Й усе, що сьогодні буде, –
Лиш привід, щоб знову заснути.
Однак, як кладеш свою руку
На тепле моє чоло,
Усе, що мені насниться,
Лишається тільки *було*.

Ця жінка схожа на мою мати:
У неї втома така ж горбата,
Ноги її крилаті – не босі,
Вітер їй сушить шкіру, волосся.
На неї погляну із правого боку:
Важкі повіки,
З лівого боку:
Серце так б'ється – палають груди.
Я її перша донька-приблуда,
Вона моя третя схожа-на-мати.
Відчиняю двері – заходить до хати
Її врода печальна,
Спогадів купка...
На, випий чаю, моя голубко.
Жінка, що схожа на мою матір...
Її зустрічаю я кожного ранку.
Стоїть, як завжди, вона на зупинці
У білій хустинці,
Довга спідниця закрила колінця,
Носом гострим день хмарний
Розганяє марно.
Руки її крилаті – не босі
Обвивають чоловіка волосся.
На батька мого він не схожий.
Ні. Зовсім.

Питаєш, чи бачила я багато.
Кажу тобі: бачила я багато,
Коли сновигала з кімнати в кімнату,
Коли мила посуд,
Коли білий осад
Облизував чайник.
Мертво сидиш у своєму домі,
Питаєш усе: «То хто ж ми? Хто ми?»
Відповідаю, що ми не гірші,
Що я не гірша і ти не гірший.
Та бачила ліпших, значно ліпших.
Тебе ж я любила із-поміж інших
Найбільше. Найбільше
З усього того, що є суще.
Та ти мене дужче.

У руку взяла дві дороги оці
І стисла добряче.
Одна з них скрутилась у правій моїй руці
І тихо там плаче.
Її я любила в дитинстві
Солодкім своїм,
А зараз лиш чую гірке та журливе ниття.
У тім галасливім дитинстві й такому до сліз дорогім
Згубилось на ній не одне дитя.
Від щирого серця ненавиджу другу дорогу
Вона все веде, веде...
Змінює колір, подобу,
На ній не згубитись мені.

Я точно буду щаслива!
Сказала: „Буду щаслива!”
... Коли чорноокі сливи
В серпнево-зажуреній зливі
Потрощать літові гриву,
Повиїдають очі
Його пророчі, мрійливі...
Коли покладуть у те літо
Мене. Я жінка сварлива,
Уся – із гілок оливи.
Плодів не даю, не зрію,
Не можу, не хочу, не смію.
Висохла.
Трощать сливи.
Згадую: буду щаслива...

Чоловік мовчазний випиває все небо:
Кожної ночі – настояне днем.
І на світанку, коли денне світло
Зливається з ніччю в одне,
Його мовчання
наповнює вулицю.
І безліч печалей
наповнює вулицю.
І коли допиває краплю останню,
Страшенно тремтять сухі його руки.
І раптом він згадує смак прощання,
Терпкої, як ніч, розлуки...

Цей день не мав голови,
Цей день мав тванисте тіло.
Я так сама схотіла,
Пальцями витискала
Розм'якле біде його тіло:
Лінії на долонях,
Хребта куп'янисту стрічку,
щирі синці на колінах;
Пальці робила довгі,
Щоб відчував на дотик
Мерзлі гілки дерев,
Мерзлі гілки судин...
Цей день не мав голови,
Цей день мав старече тіло,
У себе вбирав талу воду,
Молоду соковиту траву.
Набивав нею рота по вінця
І казав, що дихати важко,
І казав, що дихання сниться.
Я би щодня витискала
Пальцями так його тіло.
Я б і сама хотіла
Зроблене з воску тіло,
Щоб витискати вправно,
Щоб витискати вміло
Вигин стопи трагічний,
Схожі на колесо ноги,
Нігті короткі чи довгі...

Холод не мерзне

Хуан Рамон Хіменес

Ця зима мені лиш на втіху:
Плечима вмерзаю в повітря,
І зморені жести вітру
Вмерзають плечима в повітря.
Я снігом роти ловила
Й сніжками ліпила пальці.
Ця зима мені люба й мила,
Морить холодом, будить вранці.
Ця зима підступає стиха,
Ніби стомлений сивий птах,
У розчинені вікна диха
І лишає вмирати в снігах...

літні місяці
змило умить водою
замок піщаний

знову в дорогу...
батьківськими книгами
пахне будинок

ховали юнку
одного літнього дня
пішов рясний дощ

Вий мені, вий!
Очі твої сумні,
Ніс твій плаксиво-вологий,
Вуса тонкі, як травини,
Якими ступаєш щоранку.
Бувають вони терпкими
Один тільки раз – навесні.
Лапи, як сонце, теплі,
Із ними могла би я спати...
... і спати, і спати, і спати
У шерсті твоїй хмаристій.
Вуса мої бери!
Вуса свої віддала б –
Тільки б чуття твої
Чули чуття мої.

Руки у пізньої осені довгі та мокрі,
Брудні.
Ступає ногами босими по голому листю
Жінка.
Волосся у неї – чорне,
Таке, що буває лише у грішників.
Очі – заплакані, сонні,
Ще з болем та смутком торішніми.
Хмару волочить за ноги
Та через рот пробирається в серце.
Хоче знайти свого Бога,
Вона задля нього склом розіб'ється.

Словом, усе стається,
Повагом чи з шаленством,
Змінює світ-і-будову:
Будинок уже не будинок,
А простір, де є і буде.
Постійно приходять люди,
Сідають на ліжка, на голови,
Та вмить – вони просто спогади,
А іноді – просто люди.
Усе відбувається тихо,
Так, щоб ніхто не чув,
Як важко дихає стріха,
Як шепчеться вітер-віщун.
Часом усе стається:
І може, і так, і ні...
Про весілля нагадує тільки
Вицвілий тюль на вікні.

Хлопчику милий, я ніби й справді
Світлом твоїм оповита,
Світлом твоїм незмірним
Ткана моя біла свита.
Хлопчику милий, море в твоїх очах
І благородні хвилі.
Хоч би мені на хвилю з морем твоїм зійтись!
Хлопчику милий, місяцю ясний,
Сизий мій голубе клятий,
Як же у тебе виходить
Й досі мене хвилювати?